

Değerli Hocalarım , sevgili meslektaşlarım , Değerli Tabip Odası YK Üyeleri ve Geçmiş Dönem YK üyeleri ...

Hepiniz İzmir Tabip Odasının hekimlikte 40. Yıl plaket törenine hoşgeldiniz şeref verdiniz.

Ben burada sözlerime başlarken , elbette tüm katılımcılarımıza ve bu akşamını bizimle paylaşan sizlere ve Karşıyaka Belediye Başkanımız Sayın Op.Dr. Cemil Tugay'a teşekkür ederek başlamak isterim . Bizim bu güzel geceyi yaşamamızı kolaylaştıran sevgili DEÜ Öğretim Üyesi Nilgün YENER arkadaşımıza teşekkür ediyorum. Birazdan da sahne alacak olan ve bizim bu gecemizi reklendirecek olan Hayati Atabay ve Grup Yan sanayi 'e çok çok teşekkür ediyorum..

Ben hep bu bölge ile düşünürken Egenin üzümü meşhurdur derim. Zytini meşhurdur derim ve İnciri meşhurdur derim ... Ama Bu ege bölgesinin antik İonyanın en meşhur olduğu alanlardan birisi de hekimliktir.

Bir yanda Hipokrat kos adsında , bir yanda da Galen bergamada şifa dağıtmıştır ve bu gelenek günümüze kadar gelmiştir.

Cumhuriyetin ilk yıllarından bu yana büyük önder Atatürkün yolunu açtığı bu toprakların hekimliği , günümüzde , dünyanın en başarılı hekimlerini yetiştirmiştir...

Bu nedenle sizlere yıllardır elinizi sürdüğünüz ve emek verdiğiniz hastalarınız adına minnettarız...

Belki çocukluğumuzda gittiğimiz bir doktora özendik ,

Belki doktor olan bir yakınımızın gördüğü saygı ve sevgiyi görerek özendik ..

Belki insanlara nasıl yararlı olacağımızı kafamızda kurarak bu yola girdik...

Ama okulumuza giderken hep gurur duyduk ...

Hep Okulumuzu el üstünde tuttuk .

Arkadaşlarımızı , hocalarımızı , her ne kadar zaman zaman çekiştirsek , tartışsak , itişip kakışsak bile hep sevdik el üstünde tuttuk ve birbirimize hep saygılı kaldık ...

Her dersimizin her hocamızın bir anısını bilincimizde yaşattık ... Arkadaşlarımızdan ve okuldan uzaklaştığımızda , hep bu anılar bizim belleğimizi , yaşantımızı renkli tuttu , zengin tuttu , hep hatırladığımızda kimi zaman güldük , kimi zaman gözümüz yaşardı , kimi zaman iç geçirdik .

Bazan siyasetin içine daldık ...tartıştık , yürüdük , slogan attık , meydanlarda bağırдық , polisle yüz yüze geldik ... Bilmem hangi örgütü kendimize yakın hissettik Amacımız bu ülkeye sadece doktor olarak değil iyi bir vatandaş olarak ta nasıl katkı sağlarım kaygısı idi.

Ailelerimiz ya da yurt veya ev arkadaşlarımız akşamları eve döndüğümüzde sanki uzak bir yoldan gelmişiz gibi sevindiler... Gecikince herkes birbirini aramaya , karalar bağlamaya başladılar ... Ne yapacağımızı bilemezdik

Ailelerimiz yakınlarımız hep sevindiler... varlarını yoklarını bize harcadılar ... Biz bunu bazan farkettiler bazan farkedemedik .. Ama yemeyip içmediler lafının ne kadar doğru olduğunu

hepimiz yaşadık ...Paramız bitince hep birbirimizden borç aldık
... Bazımız çaktırmadan ötekine çay simit ikram etti...

Çabuk büyüyelim diye kimimiz sigaraya başladı ... Kimimiz aşık
oldu ... Gözümüz bir süre başka bir şey görmedi ... En yakın
arkadaşımıza bile söyleyemedik ... İçimize gömdük ...
unutmaya çalıştık ... çay parası olmayanın aşık olmasının
zorluğunu imkansızlığını yaşadık ...

Sabahları kırmızı gözlerle okula geldik ... hala aklımızda
tutmaya çalıştığımız kemik çıkıntıları rüyalarımıza girdi. Sınıfta
kalmak sadece kabus değil aynı zamanda ailelerimiz için de
yıkımdı . Bunu düşünüp , yeniden kitaplara notlara gömüldük
...

Okulu bitirmek hem sevinçti ve hem de hüzün ... Artık bir çok
şeyi geride bırakacaktık ... Arkadaşlarımızı ,

Mecburi hizmete gideceksiniz dediler ... Sevinçle , buruklukla
hayatın yeni bir yüzünü görmek için toplumun içine girdik ...
Kimi zaman umutsuzluk kimi zaman yorgunluk kimi zaman
üzütülerle günler geçirdik . Hastalara elimizi uzatmaktan hep
gurur duyduk ... Hep memnun olduk .. sevindik ... yararlı
olmanın onurunu yaşadık ...

Kimimiz üniversiteye döndü , kimimiz büyük hastanelere ,
kimimiz doğrudan halkın arasında başka işlere daldık . Ama
hiçbir zaman birbirimizi unutmadık ... Hocalarımızı unutmadık
... Hep bir araya geldiğimizde o günleri yeniden yaşadık ...
güldük ... o zaman bizi üzen şeylere bile güldük güldük...

Artık koskoca bir kırk yıl geride kaldı . Saçımızda ilk beyazı
gördüğümüzde üzülmüştük ama , beyazlar çoğalınca bunun

aslında bir deneyim ve tecrübe artışı olduğunu anladık ...
Yüzümüz kırıştıkça , ne kadar tecrübeliyim değil mi diye kendi kendimizi ve birbirimizi avuttuk ...

Bir süre önce birbirimize okul anıları yanısıra çocuklarımızı anlatıyorduk... Kim hangi okula gitmiş , kim ne yapmış diye ...

Artık okul anılarının yanına torun hikayeleri geldi...

Torunlarımızdan bahsediyoruz... Kendimizle ilgili hikayelerin ortasında , romatizma var , katarakt ameliyatı randevusu var ya da prostat ilacı veya kolonoskopi sonuçlarımız var ...Arada hüznle cami avlularında göz göze gelmelerimiz var ...

Birbirimize sarılmalarımız var .

Ama sonuçta , hepimiz bu ülkeye çok emek verdik , umutla , sevinçle , gözyaşı ve dostluklarla hepimiz hayatımızı birbirimizin hayatını zenginleştirdik ... Bu zenginliği çocuklarımıza , öğrencilerimize , dsotlarımıza , arkadaşlarımıza , çevremize cömerce dağıttık Hala dağıtıyoruz ...

Hepinize yeni 40 yıllar diliyorum ... İyi ki varoldunuz ... varsınız ve hep varolacaksınız....